

NICI NOI NU SUNTEM EROI

Rabi'ah trecea strada să vină către mine, ținea de mână un copilaș de vreo trei ani care părea că se rătăcise de mama lui prin piață - ori ieșise din curtea casei fără să știe ai lui, iar acum îi era peste putință să se întoarcă unde trebuie. Rabi'ah era totdeauna protectorul unor astfel de copii, mergea din poartă în poartă cu copilul de mână, întrebând - mai mult prin semne - dacă îl cunoaște cineva pe copil și unde trebuie să-l ducă. Partea cea mai bună a lucrurilor era că pe Rabi'ah îl puteai găsi oricând făcându-și de lucru cu mătura în fața dughenei lui Ayman - și, neavând niciodată nimic de făcut propriu-zis (sau, în orice caz, nimic care nu ar fi putut suporta amânare), se putea ocupa de copiii rătăciți, ca un înger păzitor. Toată lumea din sat îl iubea, căci lipsa cromozomului îl făcuse mai inofensiv decât oricine pe pământ, le zâmbea din suflet chiar și celor care îl ignorau, iar devotamentul lui față de semenii săi se afla în cea mai pură formă: nu cerea niciodată nimic în schimb, chiar dacă ți-ar fi cărat roaba cu ciment până la marginea satului și dincolo de el, nu dădea importanță șușotelilor

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

femeilor pe seama lui, căci nu le înțelegea, iar râsetele amuzate ale ignoranței lor le primea cu obișnuitul lui zâmbet larg și prietenos, închipuindu-și probabil, cu cromozomii pe care îi avea, că toată lumea era sincer cumsecade, fără să aștepte răsplata nici pe pământ și nici în ceruri, ca el. Oricum, bărbații satului se foloseau de nevinovăția lui într-un procent mult mai mic sau chiar inexistent. Când aflau că nevestele, surorile sau fiicele lor îl puseseră la jug cu un lucru prea mare pentru normele decenței umane și sociale, îi dădeau tânărului câțiva bănuți atunci când îl găseau aranjând pachetele de biscuiți în dugheana lui Ayman. Iar Rabi'ah, care abia dacă putea să rostească un cuvânt din două, încerca să le explice că Ayman îl plătește zilnic și nu are nevoie de favoruri, Ayman se descurcă suficient de bine cu vânzările și poate plăti rezonabil.

- Uiți de la mână pân' la gură, îi mai zicea uneori câte unul. Ai ajutat-o alaltăieri pe nevastă-mea să aducă bidoanele cu apă acasă. Să-ți dea Dumnezeu sănătate și zile frumoase!

- Dumnezeu? se mira Rabi'ah, făcând eforturi supraomenești să poată rosti cuvântul.

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

Cromozomul care-i lipsea îl împiedica și acum, la cei aproape treizeci de ani ai lui, să înțeleagă ce vor să spună oamenii prin "Dumnezeu". Iar Ayman, care încă mai credea că e imposibil să existe cineva care să nu știe cine e Dumnezeu, și că Rabi'ah îl reneagă pe Creator din cauza condiției cu care l-a "pedepsit" încă de la naștere, avea grijă să-l dojenească cu blândețe:

- Nu vorbi cu păcat. Cerul va fi al tău, Inshallah! Mă rog pentru tine de câte ori o fac pentru mine.

L-am auzit și eu pe Ayman vorbindu-i așa lui Rabi'ah. Prima oară fusesem tentată să-i spun: "Rabi'ah nu are nevoie să se roage nimeni pentru el, își trăiește fiecare clipă a vieții ca pe o rugăciune, chiar dacă nu știe!", dar am hotărât la timp că-i mai bine să tac: nici unul din ei nu ar fi înțeles ce vreau să zic, iar faptul că Ayman îl proteja zilnic pe Rabi'ah era ceea ce conta cu adevărat. În fiecare seară îi vedeam de la fereastra mea cum se întorceau împreună la casele lor, pașnici și mulțumiți, și cum Ayman nu-i ura niciodată "noapte bună" lui Rabi'ah fără să-i mulțumească pentru compania lui zilnică.

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

Acum Rabi'ah m-a găsit pe mine așteptând autobuzul în stația de pe cealaltă parte a străzii pe care se afla dugheana lui Ayman. Bătea un vânt rece, iarna e destul de friguroasă în țările Levantine, iar eu nici după atât de mulți ani petrecuți aici nu mă învățasem minte să îmbrac ceva mai gros pe sub abaya, iernile. De fapt, ceea ce m-a făcut să urăsc iernile toată viața a fost frigul care mă obliga să port multe haine și să mă simt continuu atât de încotoșmănată încât să nu pot să mă mișc. Îmi ofer doar două posibilități iarna: mă îmbrac gros și mă mișc ca un bursuc, ORI mă îmbrac mai subțire, cu o abaya obișnuită și un șal mai grosuț pe umeri, tremur și mă mișc ca mine însămi.

Rabi'ah își lărgi și mai mult zâmbetul când văzu că îl întâmpin și eu tot zâmbitoare. Apoi se pregăti să-mi ofere haina lui, văzându-mă aproape vânăta de frig.

- Nu, Rabi'ah, autobuzul trebuie să sosească! am încercat eu să-l lămuresc, întrebându-mă dacă a putut vreodată să înțeleagă ce-i spun, apoi am adăugat râzând:

- Nici nu trebuie să fii atât de drăguț cu toți oamenii, nu toată lumea merită.

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

- Femeile totdeauna merită! sări cu gura o femeie care avea fața acoperită cu "niqab" și aștepta și ea autobuzul cu mine în stație. Dar nu de la bărbați străini! a adăugat ea pe un ton muștrător, care presupun că avea menirea să-l avertizeze pe Rabi'ah că a încălcat regula bunelor maniere și a decenței locale. Nu știu ce înțelese el din ce i-a spus ea, dar, fiindcă femeia vorbise totuși pe un ton înțelegător și prietenos, Rabi'ah îi zâmbi voios, ca și cum i-ar fi mulțumit femeii pentru atenția ei. Apoi s-a întors din nou către mine și, mai mult prin semne, m-a întrebat dacă știu al cui e copilul care s-a rătăcit. Cred că atunci am înțeles, mai mult decât oricând, cât de desprins este Rabi'ah de noțiunea de "timp". "Ieri" exista doar fiindcă știa că de-acolo mă cunoaște, nu contează faptul că de peste 15 ani vin aici doar în vizite scurte și rare, nu ies din casă, nu cunosc pe nimeni și nici copiii mici ai nimănui. Dacă figura mea a aparținut cândva locului, înseamnă că și prezentul mă are tot aici și la fel ca atunci, în trecut. Așa crede Rabi'ah, căci pentru el nimic nu se mișcă. "Azi" și "mâine" există pentru el doar ca să-i arate că a fost odată un "ieri", în care s-au adunat niște figuri umane în viața lui; figurile

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

sunt în același loc și tot așa cum au fost, nimic nu s-a mișcat cu ele, pentru ele, în ele. Așa cum nimic nu se mișcă pentru Rabi'ah.

După ce l-am lămurit și eu, și doamna cu "niqab", tot mai mult prin semne, că nu știm al cui este copilașul, Rabi'ah a plecat, continuându-și rolul de samaritean, iar noi două am urcat în autobuzul care tocmai sosise.

DINCOLO DE NOI

Bulevardul Emaar din renumitul nostru Downtown Dubai parcă e mai luminat ca niciodată, deși sunt convins că nu a fost adăugat nici un bec în plus: sunt doar ochii mei oboșiți, înroșiți de atâta insomnie, ochii mei care nu mai suportă nici măcar lumina unei lumânări mici, de cameră. Lumina unei lămpi mă izbește acum peste ochi cu puterea a zece lămpi aprinse, așa am simțit și azi dimineață în timp ce mă pregăteam să merg la birou, așa simt de mai mult de șase luni (de când mi-am pierdut toate speranțele în reușita căsniciei mele), așa simt și acum, în seara asta, în timp ce îmi conduc mașina pe bulevardul care pe vremuri, înaintea căsătoriei mele, făcea unul din cele mai frumoase locuri din

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

lume pentru mine și era chiar o parte din Rai. Acum zâmbesc cu amărăciune când îmi amintesc cum îi vorbeam odinioară asfaltului: "Ce să caut în Rai fără tine? Dacă te găsesc și acolo, atunci chiar o să pot să spun că am ajuns în Rai!". În sfârșit, acum râd cu voce tare, de-a dreptul amuzat de gândul copilăresc de-atunci. E atât de îngustă granița dintre a fi copil și a fi bărbat! E îndeajuns să te însori și începi să râzi de unul singur de toate gândurile frumoase și nevinovate pe care le-ai avut vreodată!

Ah, nu, nu sunt un fatalist. Doar că încerc de prea mult timp să aflu ce mi se întâmplă și nu reușesc. Soția mea e mai enigmatică decât toate enigmaticele uni-versului, până și pe Dumnezeu L-aș putea înțelege mai bine. Nu, nu mai simt nici un fel de furie, nici gol în suflet nu mai simt. De curând, simt doar că am început să devin eu însumi o enigmă pentru mine, sunt cu brutalitate împins să raportez întreaga mea existență și întregul meu fel de a fi la ceea ce vede Nouf, soția mea, în mine. Iar în ochii enigmatici ai soției mele nu reușesc să mă regăsesc. Nu știu ce vede.

Dacă aș încerca să mă eliberez de Nouf pentru o zi măcar, numai o zi, și să aflu, în felul ăsta,

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

cum pot fi eu privit atunci când alții sunt ochii care mă privesc și nu ochii ei?... Dar am nevoie de niște ochi sinceri. Unde găsesc doi ochi sinceri? La fel de sinceri ca ai lui Nouf? Ochii **mei**? Bună idee. Dar dacă, de fapt, nu eu sunt cel pe care nu reușesc ochii mei să-l vadă, ci este chiar Nouf – și **doar** Nouf...?

Conduc privind din exterior la Dubai Mall (cel plin de magazinele care gem de produsele marilor brand-uri de haine și cosmetice, și de cafetăriile cele mai "chic" ale secolului, Mall-ul unde se află și Acvariul meu preferat, chiar dacă nu este cel mai spectaculos din lume), luminat și el în stil nebusc, mai mult ca niciodată. Mă dor ochii atât de tare, fie- care rază de lumină de pe bulevard mi-i străpunge ca o săgeată de foc ce-mi traversează creierul, lăsându-mi-l franjuri. Nici nu mai văd, nici nu mai gândește... Mai simt? Mă hotărăsc brusc ca opresc la intrarea în hotelul laudat de Benjamin. Un băiețandru african, aflat în serviciu, sare deja să mă ajute să îmi parchez mașina la locul potrivit. Îl privesc lung în ochi, încât aproape se sperie. Stai liniștit, băiete! Eram doar curios să aflu dacă ai mai fi fost atât de drăguț cu mine dacă n-aș fi aparținut societății bogate a Golfului și n-ai fi știut dacă pot

SIMFONII NETERMINATE – MONICA HAIDER

sau nu pot să-ți strecor în palmă un bacșiș frumușel. Nu, nu te condamn că aș- tepeți un bacșiș de la mine. La urma urmelor, toți avem nevoie să trăim, iar pentru banii aștia ți-ai părăsit țara și familia. Independent de dispoziția ta sufletească, zâmbești tuturor ca și când ai fi văzut niște sfinți co- borând pe pământ. Probabil că, în realitate, pe mine mă urăști fiindcă mă crezi norocos. "Uită-te și la ăsta: bărbat bine, cu bani mulți, ca toți ai lor, dau cu banii în stânga și în dreapta fără să le pese că novicii și prostituatele se folosesc de ei, o știi și nu-i deranjează. Pot plăti un zâmbet cu bani grei, așa viață mai zic și eu!"